

A PEU
DE CARRERCATALINA
Gayà

Quan el carrer paga el lloguer

La noia és nigeriana, té 34 anys i fa un mes va arribar amb els seus dos fills, i amb totes les seves coses, a l'associació de dones on estudia. Tenia el telèfon de l'educadora i quan la van desnonar, li va trucar desesperada. La van fer fora del pis on vivia perquè qui havia de pagar la renda –el marit d'una amiga– feia mesos que es quedava amb els 450 euros i callava. La noia va perdre la casa i l'amiga i va començar el calvari d'anar preguntant per aconseguir ajudes en parròquies i aconseguir «alguna cosa». És la primera vegada que viu una cosa així perquè fins fa un any la feina abundava al carrer i als clubs.

Des que va trepitjar Espanya, el 2002, la noia ha treballat de prostituta, primer en clubs i després al carrer. Durant els primers anys, per pa-

gar el deute de 33.000 euros –ara es paga fins a 55.000 euros– que va contractar amb la *madame* que la va ajudar a travessar l'Àfrica. Ara perquè no pot treballar de cap altra cosa: a Espanya són pocs els que contracten una noia negra, nigeriana, que gairebé no parla castellà i que, a més, no té papers. ¿Vol treballar al carrer?: «No». ¿Pot fer una altra cosa?: «No». Les classes d'idiomes, de costura i de neteja poden ajudar-la a sortir del carrer, però en el present ha de mantenir els seus fills, pagar el lloguer, el transport...

Quan va sortir de Nigèria mai va pensar que la seva vida seria així. Va conèixer la dona que li va prometre que a Espanya seria cambrera. Ella, les seves amigues, les seves veïnes... tot Àfrica vol viure a Europa. «Aquí hi ha llum, hi ha aigua», diu. El dia que va arribar a Girona i li van donar

DANNY CAMINAL

►► La noia, a l'associació de dones on estudia, a Barcelona.

Una 'madame' la va portar a Europa per 33.000 euros. Va segellar el pacte amb un ritual de vodú

un top que amb prou feines li tapava uns centímetres de pell va saber que a partir de llavors treballaria de prostituta.

Llavors, pagava a la *madame* 3.000 euros al mes. Aquest contracte era sagrat, tan sagrat que va ser segellat amb un ritual de vodú a l'Àfrica.

Si no pagava, moriria. Al saldar el compte, s'alliberava. Per això, explica, mai va pensar que l'explotaven: era el contracte. Ara té por que si l'agafa la policia al carrer, la deportin. «Si trepitjo l'Àfrica, moriré», manifesta. ¿La màfia? «El vodú». La dona es desespera. «¿Per què em fa tantes preguntes? A nosaltres mai ens pregunten res. Vostè no entén l'Àfrica». És cert.

Aquesta cronista no l'entén perquè aquesta dona creu que un ritual de vodú pot marcar vida i mort. Tant és que aquesta cronista ho entengui. És real que aquest ritual paralitza aquestes dones. És real que quan arriben a Europa, callen records i horrors que han patit en un viatge que, a poc a poc, les ha anat desposseint de l'autoestima, de la identitat i dels somnis. Aquesta dona no diu que la violessin, però va tenir un fill al Marroc; no diu amb qui.

Una activista va proposar un dia un ritual col·lectiu com a antídote per alliberar aquestes noies de la màgia negra a què van ser sotmeses. L'activista no creu en el vodú, però sap que moltes d'aquestes dones sí que hi creuen i viuen terroritzades. Hi ha un problema: la noia de les males diu que el vodú no arriba a territori europeu, es queda a l'Àfrica. ■

apiedecalle@elperiodico.com